

Arrest

nr. 121 257 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LIJNEN, die *loco* advocaat G. FRANSIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2009 een aanvraag in van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, meer bepaald in de hoedanigheid als echtgenoot van een Poolse onderdaan.

1.2. Verzoeker wordt op 17 juni 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote wordt uitgesproken bij vonnis van 12 november 2012 van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven en dit werd overgeschreven in de registers van burgerlijke stand op 25 februari 2013.

1.4. Op 9 april 2013 worden verzoekers echtgenote en kinderen terug in het bezit gesteld van een E-kaart en heringeschreven nadat zij van ambtswege waren afgevoerd.

1.5. Verzoeker wordt bij schrijven van 8 augustus 2013 verzocht om alle nuttige stukken voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek conform artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.6. Op 12 augustus 2013 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Leuven.

1.7. Op 13 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt op dezelfde dag hiervan in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T

Voorna(a)m(en): K

Nationaliteit: Tunesische

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1,4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen gehuwd waren van 22.04.2005 tot 12.11.2012. Immers, betrokkenen zijn uit de echt gescheiden door een uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Leuven op 12.11.2012. dit werd overgeschreven op 25.02.2013 te Leuven.

Artikel 42 quater §4, stelt : "Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing: 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk

In casu is dit het geval. Immers, betrokkenen zijn 8 jaar gehuwd geweest, waarvan drie jaar in het Rijk. Echter, artikel 42quater §4, laatste lid stelt: "en voorzover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk....

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Immers, uit het dossier blijkt dat betrokkene in de periode van 01.09.2012 tot 01.08.2013 een leefloon heeft ontvangen. Bijgevolg is voldoende duidelijk dat betrokkene ten laste is van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat bijgevolg de uitzonderingsmaatregel van artikel 42quater §4, 1°, niet van toepassing is.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Uit de beschikbare gegevens kunnen we het volgende besluiten. Betrokkene verblijft reeds een aanzienlijke tijd in ons land. Echter, uit het volgende blijkt dat betrokkene thans niet geïntegreerd is in het Rijk. Dit blijkt onder meer uit zijn strafregister.

Hieruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor de volgende feiten:

Betrokkene werd veroordeeld op 15.07.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens het onwettig binnenkomen of verblijven in het rijk.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 50 euro (x5,5 =275 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 15.11.2010 door de Politie rechtbank van Leuven tot een geldboete van 15 euro (5,5=82,50) euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 1 dag.

Betrokkene werd veroordeeld op 31.01.2011 door de Politie rechtbank van Leuven bij verstek tot een geldboete van 15 euro (x5,5= 82,50 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 1 dag.

betrokkene werd op 13.07.2011 op verzet dd 15.04.2011 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis van 15.04.2011 tot 13.07.2011 en een geldboete van 50.00 Euro (x5,5 =275 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen met uistel voor 5 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring.

Betrokkene werd veroordeeld op 13.07.2011 door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd veroordeeld op 06.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 40 euro (x5,5 =220euro) of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene werd veroordeeld op 04.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 26 euro (x6 = 156 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 10 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 25.05.2012 door de Politie rechtbank van Leuven tot een geldboete van 25 euro (x5,5 =137,50 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen wegens openbare dronkenschap.

Betrokkene werd veroordeeld op 05.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 (x6 = 600 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand wegens diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging.

Betrokkene wed veroordeeld op 22.10.2012 door de Politie rechtbank van Leuven bij verstek tot een geldboete van 25 euro (x6 = 150 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen wegens openbare dronkenschap;

Bovendien is betrokkene gekend bij onze diensten onder verschillende aliases.

Gezien de bovenstaande opgelopen veroordelingen kan onmogelijk gesteld worden dat betrokkene op een zodanige wijze geïntegreerd is in het Rijk waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Immers, de verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Bijgevolg vormt het socio-economisch onderzoek eveneens geen belemmering voor een terugkeer naar het land van herkomst/Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers in een eerste middel de schending aan van artikel 42^{quater} en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Ook is er schending van art. 42^{quater} vreemdelingenwet.

Verzoeker herneemt hier integraal hetgeen hoger werd uiteengezet onder V. FEITEN EN VOORGAANDEN.

Dat gelet op de aangehaalde omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd. In de beslissing van 13/11/2013 waarin besloten werd om het recht op verblijf van verzoeker in te trekken, baseert men zich op de voorwaarden uit artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980, dewelke in casu niet vervuld zouden zijn.

In het bijzonder baseert men zich voor de beslissing van 13/11/2013 op art. 42^{quater} §1, laatste lid en art. 42^{quater} §4, laatste lid van de wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing van 13/11/2013 stelt men dat verzoeker niet geïntegreerd is in het Rijk, hegeen onder meer zou blijken uit zijn strafregister. Uit gegevens van het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoeker ten laste is van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk daar hij in de periode van 01/09/2012 tot 01/08/2013 een leefloon heeft ontvangen. Hierdoor is de uitzonderingsmaatregel van artikel 42^{quater} §4, 1 ° niet van toepassing.

Bijgevolg stelt verweerster dat op basis van deze omstandigheden het socio- economisch onderzoek eveneens geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst en dergelijke terugkeer niet schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Verweerster gaat hier echter voorbij aan het feit dat verzoeker in het verleden weldegelijk voor een eigen inkomen heeft gezorgd en in de 12 jaar dat hij reeds in België verblijft, hij slechts gedurende 1 jaar een leefloon heeft ontvangen.

Verzoeker heeft in het verleden voor verschillende werkgevers gewerkt (a.o. Manpower, Stella Artois, Cortec intérim en de horeca) en kan weldegelijk instaan voor zijn eigen inkomen en bestaansmiddelen.

Het klopt dat verzoeker een strafblad heeft voor feiten van diefstal en openbare dronkenschap. Dit betekent echter niet automatisch dat hij niet geïntegreerd zou zijn en het ontslaat de minister of zijn gemachtigde er geenszins van om toch een grondig socio-economisch onderzoek uit te voeren alvorens te beslissen dat een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk zou zijn voor verzoeker.

Er werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de mate waarin verzoeker nog bindingen zou hebben met zijn land van oorsprong. Aangezien verzoeker reeds 12 jaar in België verblijft is het echter niet ondenkbaar dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst.

Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1961. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de formele motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden waardoor de motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én (Europese) rechtspraak de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing afdoende te motiveren.

Dat derhalve reeds louter op dit punt de bestreden beslissing faalt naar feiten en naar recht.

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd op basis van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote uit de echt gescheiden zijn door een uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 12 november 2012, die werd overgeschreven op 25 februari 2013 te Leuven. Dit wordt niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat beëindiging, krachtens artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet, niet aan de orde is indien het huwelijk tenminste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. *In casu*, blijkt dat verzoeker acht jaar gehuwd is geweest, waarvan drie jaar in het Rijk. Niettemin, deze uitzonderingssituatie is enkel van toepassing indien tevens wordt aangetoond dat verzoeker als werknemer of zelfstandige aan de slag is in België of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenwel ten laste is van het sociale bijstandsstelsel, dit is tijdens de periode van 1 september 2012 tot 1 augustus 2013. Dit vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist niet dat hij in die periode een leefloon heeft ontvangen. Het gegeven dat verzoeker in het verleden voor een eigen inkomen heeft gezorgd, voor verschillende werkgevers heeft gewerkt en dat in de 12 jaar die hij in België verblijft, slechts gedurende één jaar leefloon heeft ontvangen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker minstens sinds september 2012 een leefloon heeft ontvangen en dus ten laste is van het sociale bijstandsstelsel. Verwerende partij voert overigens terecht aan dat het betoog van verzoeker feitelijke grondslag mist, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gedurende verschillende maanden in 2011 en 2012 ook een leefloon heeft ontvangen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 42quater van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat: *"Bijgevolg is voldoende duidelijk dat betrokkene ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat bijgevolg de uitzonderingsmaatregel van artikel 42quater §4, 1°, niet van toepassing is."*

3.4. Verzoeker meent dat er geen grondig socio-economisch onderzoek werd gevoerd in de zin van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 8 augustus 2013 een schrijven heeft gericht aan de verzoeker waarbij hij werd gevraagd om alle nuttige stukken voor te leggen in het kader van dit socio-economisch onderzoek. Uit een verslag van de politie van Leuven van 12 augustus 2013 blijkt dat dit schrijven niet aan verzoeker kon worden geleverd daar hij niet meer verbleef op het gegeven adres en zijn verblijfplaats niet gekend was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde niettemin is overgegaan tot een socio-economisch onderzoek en omtrent de vereiste belangenafweging als volgt motiveert in de bestreden beslissing:

"Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Uit de beschikbare gegevens kunnen we het volgende besluiten. Betrokkene verblijft reeds een aanzienlijke tijd in ons land. Echter, uit het volgende blijkt dat betrokkene thans niet geïntegreerd is in het Rijk. Dit blijkt onder meer uit zijn strafregister.

Hieruit blijkt dat betrokkene veroordeeld werd voor de volgende feiten:

Betrokkene werd veroordeeld op 15.07.2004 door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens het onwettig binnenkomen of verblijven in het rijk.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.11.2009 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete van 50 euro (x5,5 =275 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 15.11.2010 door de Politie rechtbank van Leuven tot een geldboete van 15 euro (5,5=82,50) euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 1 dag.

Betrokkene werd veroordeeld op 31.01.2011 door de Politie rechtbank van Leuven bij verstek tot een geldboete van 15 euro (x5,5= 82,50 euro) of een vervagnende gevangenisstraf van 1 dag.

betrokkene werd op 13.07.2011 op verzet dd 15.04.2011 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Leuven tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorhechtenis van 15.04.2011 tot 13.07.2011 en een geldboete van 50.00 Euro (x5,5 =275 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 14 dagen met uistel voor 5 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring.

Betrokkene werd veroordeeld op 13.07.2011 door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd veroordeeld op 06.04.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 40 euro (x5,5 =220euro) of een vervangende gevangenisstraf van 1 mand.

Betrokkene werd veroordeeld op 04.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 26 euro (x6 = 156 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 10 dagen.

Betrokkene werd veroordeeld op 25.05.2012 door de Politie rechtbank van Leuven tot een geldboete van 25 euro (x5,5 =137,50 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen wegens openbare dronkenschap.

Betrokkene werd veroordeeld op 05.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Leuven bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 (x6 = 600 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand wegens diefstal op heterdaad betrap met geweld of bedreiging.

Betrokkene wed veroordeeld op 22.10.2012 door de Politie rechtbank van Leuven bij verstek tot een geldboete van 25 euro (x6 = 150 euro) of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen wegens openbare dronkenschap;

Bovendien is betrokkene gekend bij onze diensten onder verschillende aliasen.

Gezien de bovenstaande opgelopen veroordelingen kan onmogelijk gesteld worden dat betrokkene op een zodanige wijze geïntegreerd is in het Rijk waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Immers, de verschillende opgelopen veroordelingen tonen een duidelijke onwil om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Bijgevolg vormt het socio-economisch onderzoek eveneens geen belemmering voor een terugkeer naar het land van herkomst/Het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokken."

De gemachtigde oordeelde in deze dat de verschillende opgelopen veroordelingen een duidelijke onwil aantonen om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten en dat gezien de opgelopen veroordelingen onmogelijk gesteld kan worden dat verzoeker op een zodanige wijze geïntegreerd is in het Rijk waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker.

Verzoeker ontkent niet dat hij een strafblad heeft maar meent dat dit gegeven niet automatisch betekent dat hij niet geïntegreerd zou zijn. De aard van de opgelopen veroordelingen en het aantal ervan, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. In het licht hiervan acht de Raad de beoordeling van gemachtigde niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de beoordeling door gemachtigde maar toont niet *in concreto* aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Met de vage en hypothetische beschouwing van verzoeker dat het niet ondenkbaar is dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst aangezien hij reeds 12 jaar in België verblijft, slaagt verzoeker daar evenmin in. Bovendien kan van verzoeker verwacht worden dat hij concreet aantoonst of hij wel of geen bindingen meer heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker kan immers geacht worden te weten met wie en waar hij relaties onderhoudt. Een miskennis van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt niet. Tenslotte, stelt de Raad vast dat verzoeker verwijst naar Europese rechtspraak, maar niet verduidelijkt welke rechtspraak hij voor ogen heeft.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) al dan niet in samenlezing met de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aangezien ten tweede het art. 8 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenlezing met de materiële motiveringsverplichting.

Dat voornoemd recht echter een fundamenteel mensenrecht betreft.

Verzoeker herneemt hier integraal hetgeen hoger werd uiteengezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, en onder het eerste middel.

De bestreden beslissing van 13/11/2013 schendt artikel 8 E.V.R.M. voor zover deze beslissing verzoeker in kennis heeft gesteld van de bestreden beslissing zonder met zijn gezinsleven rekening te houden.

Dit wordt bevestigd door recente rechtspraak van de Raad van State:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Verzoeker trouwde op 22/04/2005 in Leuven met zijn Poolse vriendin (EU-burger) die hij in 2002 in België leerde kennen. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren (...) dewelke alle drie in Leuven naar school gaan en de Belgische nationaliteit hebben.

In dit verband besloot de Raad van State in haar arrest van 11/10/2005 het volgende:

"...de uitzonderingen voorzien door artikel 8 E.V.R.M. (openbare veiligheid en voorkomen van strafbare feiten) moeten het voorwerp uitmaken van een strikte interpretatie. Hieruit volgt dat de administratie die zich hierop wil beroepen een behoorlijke uitleg moet verstrekken en haar beslissing moet motiveren. De aangevochten beslissing verwijst zelfs niet naar de aanwezigheid in België van een zus van verzoekster, noch naar de intensiteit van deze familiale banden..."

Raad van State 29/05/1998:

"...is het in casu de taak van de minister of van diens gemachtigde om zich te bezinnen over de nog steeds bestaande familiebanden alvorens een bevel af te leveren tot het verlaten van het grondgebied en zo het gezin te scheiden.

In casu wonen zowel de broer van verzoeker als de ex-echtgenote en de drie minderjarige kinderen van verzoeker in België. In de bestreden beslissing wordt hier nergens melding van gemaakt waardoor de bestreden beslissing van 13/11/2013 een schending van art. 8 E.V.R.M. inhoudt en dient vernietigd te

worden. (zie ook: R.v.St. nr. 100.733, 12 november 2001, T. Vreemd. 2002, afl. 3, 314 en L. DENYS, Vreemdelingenrecht, Orde van de Vlaamse Balies - Kluwer, Brussel, 2013, 552, Rn. 1657)

Dat bovenstaand middel ernstig is."

3.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven waarbij hij verwijst naar het gegeven dat zowel zijn broer als ex-echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen in België wonen.

De Raad benadrukt dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat betreft het voorgehouden gezinsleven met verzoekers broer, wijst de Raad erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, par. 34). Verzoeker toont op geen enkele concrete wijze een dergelijke band van afhankelijkheid met zijn broer aan. Een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer wordt niet aangetoond.

Wat betreft het voorgehouden gezinsleven met zijn ex-echtgenote, stelt de Raad vast dat een echtscheiding werd uitgesproken en dat verzoeker op geen enkele wijze staat dat hij hierna nog een beschermenswaardig gezinsleven met zijn ex-echtgenote zou hebben onderhouden. Daarenboven blijkt

uit de stukken in het administratief dossier dat zijn ex-echtgenote en kinderen in een vluchthuis hebben verbleven (zie interne nota van 9 april 2013 en fax van 8 april 2013).

Wat betreft verzoekers minderjarige kinderen, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat hij nog daadwerkelijk contact heeft met de kinderen en met hen een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt. Verzoeker beperkt zich zowel in het verzoekschrift als ter zitting tot het betoog dat de kinderen hem regelmatig in de gevangenis bezoeken, dat er regelmatige telefonische contacten zijn alsook briefwisseling, maar brengt hieromtrent geen enkel bewijs aan. Verzoeker geeft ook niet te kennen dat hem een omgangsrecht werd toegekend bij overeenkomst met zijn ex-echtgenote of bij gerechtelijke beslissing noch dat hierover een procedure lopende is. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde, die enkel kennis had van het gegeven dat de ex-echtgenote en kinderen in een vluchthuis verbleven, op de hoogte diende te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen.

3.7. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is aldus niet absoluut. Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In die zin wijst de Raad er voorts op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft.

De vraag rijst aldus of de inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de *"fair balance"*-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een vreemdeling om te voorzien in voldoende bestaansmiddelen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. (zie in deze zin EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 65; EHRM 20 oktober 2005, nr. 8876/04, Haydarie v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 september 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 50.) De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op bestaansmiddelen zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. De bestreden beslissing komt aldus tegemoet aan een dwingende sociale behoefte.

Vervolgens moet worden nagegaan of de gemachtigde een proportionele beslissing treft, met name of een billijke belangenafweging werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de belangen van de Belgische Staat, met name de toepassing van de artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, waarvan hierboven werd vastgesteld dat ze een legitiem doel nastreven en tegemoet komen aan een dwingende sociale behoefte.

In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van verzoekers belangen, met name dat hij een aanzienlijke tijd in België verblijft. De gemachtigde besluit evenwel op goede gronden na onderzoek dat gezien de opgelopen veroordelingen onmogelijk gesteld kan worden dat verzoeker op een zodanige wijze geïntegreerd is in het Rijk waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor verzoeker. Verzoeker toont in deze geen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aan in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Wat betreft verzoekers voorgehouden gezinsleven met zijn broer, ex-echtgenote en kinderen blijkt uit het hierboven gestelde dat verzoeker niet aantoonde dat er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, noch dat de gemachtigde op de hoogte had moeten zijn van een beschermenswaardig gezinsleven nu het administratief dossier tegenaanwijzingen bevat. Verzoeker maakt dan ook geheel niet duidelijk dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *in casu* niet. Verzoeker toont derhalve ook niet aan dat er *in casu* sprake is van een motiveringsgebrek.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.8. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel al dan niet samengelezen met artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Aangezien ten derde de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, afzonderlijk en in samenlezing met art. 8 EVRM.

Verzoeker herneemt hier integraal hetgeen hoger werd uiteengezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, en onder de eerste twee middelen.

Door het nemen van de bestreden beslissingen maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring.

Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvVXII).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schenden.

Verzoeker heeft drie minderjarige Belgische kinderen heeft, wat door de verwerende partij was geweten en niet wordt betwist.

In haar arrest nr. 93 731 van 17 december 2012 wees de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van op eerbiediging van zijn gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tót bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM) beschermt. (zie HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, pt.47; HvJ 11 juli 2002, C-60/00, Carpenter, punt 41 en HvJ 23 september 2003, C-109/01, Akrich, pt. 58) wat inhoudt dat een evenredigheidstoets dient te gebeuren tussen het algemeen belang en het privé- en gezinsleven van betrokkene

Het Hof van Justitie heeft meermaals bevestigd dat, volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221, die opgegaan is in de bovenvermelde Burgerschapsrichtlijn, maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend op het persoonlijke gedrag van de betrokkene moeten berusten. Vaste rechtspraak van het Hof luidt dan ook "(...) vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt."

(Zie HvJ 27 oktober 1997, nr. C-30/77, Bouchereau, pt. 28; HvJ 19 januari 1999, C- 348/96, Calfa, pt. 24; HvJ 31 januari 2006, C-503/03, Commissie/Spanje, pt.44; HvJ 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, pt. 33 en HvJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt41)."

3.9. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde wist dat hij drie minderjarige kinderen had. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad duidelijk dat verzoeker drie kinderen heeft. Verzoeker houdt voor dat zijn kinderen de Belgische nationaliteit hebben, maar dit vindt geen steun in het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de kinderen de Tunesische nationaliteit hebben.

Verzoeker haalt rechtspraak van het Hof van Justitie aan die verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Uit het hierboven gestelde in punt 3.6. blijkt dat hoewel verzoeker drie minderjarige kinderen heeft, hij evenwel niet aantoonde dat hij daadwerkelijk contact heeft met de kinderen en een beschermenswaardig gezinsleven met hen onderhoudt. Bovendien bevat het administratief dossier daaromtrent tegenindicaties. Verzoeker toont met zijn summiere beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Eerder werd ook vastgesteld in punt 3.7. dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Verzoeker verwijst verder nogmaals naar rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot maatregelen van openbare orde die uitsluitend op het persoonlijk gedrag moeten berusten. Verzoeker betreft deze rechtspraak niet op zijn individuele omstandigheden zodat niet duidelijk is waarheen verzoeker met het citeren van deze rechtspraak naar toe wil. Bovendien stelt de Raad vast dat het verblijfsrecht van verzoeker niet werd beëindigd omwille van openbare orde, maar wel omdat hij een verblijfsrecht had verworven in functie van zijn Poolse echtgenote en nu blijkt dat hij en zijn echtgenote uit de echt zijn gescheiden. Verzoeker viel niet onder een uitzonderingssituatie mits hij niet aantoonde als werknemer of zelfstandige aan de slag te zijn of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Integendeel blijkt dat verzoeker sinds september 2012 beroep doet op het sociale bijstandstelsel. Tenslotte blijkt op goede gronden dat het socio-economisch onderzoek eveneens geen belemmering vormt voor een terugkeer naar het land van herkomst. Ook wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in deze niet geval is. Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de voornoemde feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Het redelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur specificeert die hij geschonden acht.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES